

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Vincze Kornélia ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Újvári Melinda ügyvéd által képviselt alperes ellen tandíj hozzájárulás megfizetése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 29.M.1191/2007. szám alatt megindított és a Fővárosi Bíróság 49.Mf.632.960/2008/7. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. szeptember 1-jén megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 49.Mf.632.960/2008/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 80.000 (nyolcvanezer) forint + 20.000 (húszezer) forint ÁFA felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állam javára felhívásra, az abban megjelölt módon fizessen meg 453.198 (négy százötvenháromezer-százkilencvennyolc) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes 2003. január 1-jén létesített az alperes jogelődjével, a M. Csomagolástechnikai Korlátolt Felelősségű Társasággal munkaviszonyt, amely az alperes rendes felmondása folytán 2007. augusztus 20-án szűnt meg. Az alperes jogelődje és a felperes között létrejött munkaszerződés 2.1. és 2.3. pontja szerint a felperes vezérigazgatói munkakörben a gazdasági társaságnak az Mt.

188. § (1) bekezdése szerinti vezető állású munkavállalónak minősülő vezetője volt. A munkaszerződés 3.2. pontjában a munkáltató vállalta, hogy havi 1000 Euro-t fizet a felperes gyermekei tandíjához való részbeni hozzájárulásként, amit évente kétszer (januárban és júliusban) utal át az iskola bankszámlájára. A munkaszerződést a munkáltató részéről A. W. írta alá, aki 2003. december 11-én írásban tájékoztatta a felperest, hogy a közelmúltban folytatott megbeszélésük eredményeként a munkaszerződés 3.2. pontját módosítja, és a hozzájárulást havi 1500 Euro-ra emeli.

A felperes a keresetében 29.505 Euro késedelmi kamat és költségei megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mivel 2006. januárjától a munkaszerződésben vállalt tandíj támogatási kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes ellenkérelmében hatáskör hiányában a per megszüntetését kérte arra hivatkozva, hogy a felperes nem munkaviszonyból származó igényt érvényesített, tandíj hozzájárulást ugyanis soha nem fizetett, és erre jogelődje részéről sem került sor, az a jogelőd anyavállalata és a felperes közötti polgári jogi jogviszonyból származó juttatás volt. Ezen túlmenően a munkabéren kívüli juttatásokról szóló 2006. május 8-án hatályba lépett belső szabályzat ilyen juttatásról nem rendelkezik. A szabályzat - bizonyos kivételekkel - különben is kizárja béren kívüli juttatás folyósítását arra az időszakra, amikor a munkavállaló munkabérré sem jogosult, a felperes pedig 2006. januárjától a munkaviszonya megszűnéséig folyamatosan betegállományban volt.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 29.M.1191/2007/7. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 29.505 Euro tandíj támogatást, valamint késedelmi kamatát. Jogi álláspontjának kialakítása során az elsőfokú bíróság a felek között létrejött munkaszerződést érvényesnek tekintette, amely a pacta sunt servanda elvéből következően a feleket kötelezi. Az alperes teljesítési kötelezettségét nem befolyásolja, hogy annak korábban más gazdasági társaság útján tett eleget, és - a munkaszerződés ilyen irányú módosításának hiányában - a béren kívüli juttatásra vonatkozó belső szabályzat hatályba lépése sem. Mivel a munkaszerződésben az alperes 1000, illetve 1500 Euro kifizetését vállalta, az elsőfokú bíróság a marasztalás összegének meghatározásánál az utóbbi összeget vette figyelembe.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság a 49.Mf.632.960/2008/7. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltak alkalmazásával annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében az alperes annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a marasztalás összegének havi bruttó 1000 Euro figyelembevételével történő módosítását, harmadlagosan a marasztalás bruttó összegben való megállapítását, végül az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalra való utasítását, és a felperesnek a költségekben való marasztalását kérte.

Az alperes a jogerős ítéletet a jogalap tekintetében azért támadta, mert álláspontja szerint a bíróságok a felperes által követelt juttatást tévesen minősítették munkaviszonyból származónak. Ezzel szemben az nem minősült munkavégzéshez kapcsolódó pénzbeni munkabérnek, de természetbeni vagy szociális juttatásnak sem, mivel a mértéke közel azonos a felperes utolsó havi bruttó személyi alapbérével, ez pedig életszerűtlen, és analógia folytán ellentétes az Mt. 154. § (2) bekezdésében foglaltakkal. A munkáltató helyett történő kifizetés, valamint annak az adóhatóság felé történő felperesi bevallás elmaradása is a munkaviszonnyal való összefüggés hiányát támasztották alá.

A marasztalásösszegezését illetően a bíróságok részéről a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak nem megfelelő alkalmazását sérelmezte. Megítélése szerint a bizonyítás körében a felperes volt abban a helyzetben, hogy a munkaszerződés 3.2. pontja alapján a megjelölt oktatási intézmény részére történő kifizetést és annak összegezését bizonyítsa. Azt tényyszerűen ugyanis az oktatási intézménytől beszerzett okirat nem támasztotta alá, mellyel szemben az alperes csatolta a felperes személyi jövedelemadó bevallásait, de a perben a felperes is akként nyilatkozott, hogy azokban a külföldről kapott jövedelmet soha nem szerepeltette.

Az elsőfokú bíróság a tandíj támogatás havi összegét a munkaszerződés megszövegezését értelmezve a "szavak általánosan elfogadott jelentése" alapján állapította meg, és ezzel az összegezés tekintetében a bizonyítatlanság következményeit teljes mértékben az alperesre hárította. Tévedett akkor is, amikor a korábbi munkáltató egyoldalú tájékoztatása alapján az eredeti összeg 1500 Euro-ra való felemelését elfogadta.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében vitatta, hogy az alperes felülvizsgálati érvelései a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát alátámasztották, ezért annak hatályában való fenntartását és az alperesnek a költségekben való marasztalását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

Az alperes a perben nem tette vitássá, hogy a jogelődje, mint munkáltató és a felperes munkaszerződést kötöttek, amely alapján az

Mt. 76. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a felek között 2003. január 1-jén munkaviszony létesült, ami 2007. augusztus 20-áig a jogutódlást követően is folyamatosan fennállt.

A felek a munkaszerződés kötelező tartalmi elemein túl (személyi alapbér, munkakör, munkavégzés helye) bármely más kérdésben is megállapodhatnak, azonban a megállapodásuk jogszabállyal vagy kollektív szerződéssel nem állhat ellentétben, kivéve, ha a munkavállalóra kedvezőbb feltételt állapít meg (Mt. 76. § (4) és (5) bekezdés). Ilyen megállapodást tartalmaz a felek között létrejött munkaszerződés 3.2. pontja, amelyben az alperes a felperes gyermekeinek tandíjához való részbeni hozzájárulásként havi 1000 Euro fizetését vállalta, amelynek összegét a munkaszerződés hivatkozott szakaszát módosítva havi 1500 Euro-ra emelt.

Az Mt. 13. § (3) bekezdése lehetővé teszi az Mt. Harmadik részében meghatározott szabályoktól való eltérést - ha a törvény másképpen nem rendelkezik - a munkavállaló javára, az Mt. 65. § (1) bekezdése pedig nem tiltja a munkavállaló életkörülményeinek javítását célzó, a törvényben felsorolt szociális juttatásokon túlmenő támogatás nyújtását.

Minderre figyelemmel a felperes érvényes munkaszerződés alapján létrejött munkaviszonyból származó igényt érvényesített, amelynek elbírálására a Pp. 349. §-a alapján a munkaügyi bíróság hatáskörrel rendelkezett. Az alperesnek a felülvizsgálati kérelemben kifejtett ezzel ellentétes álláspontja téves, az igény munkaviszonyból származását a felhozott indokok (a tandíj hozzájárulás magas összege, a személyi jövedelemadó bevallásban szerepeltetésének hiánya) nem érinti.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben a tényállást feltárta, a felperes a követelés jogalapját ésösszepszerűségét egyaránt bizonyította. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az alperes a munkaszerződésben vállalt kötelezettségeit teljesíteni tartozik, az pedig nem volt vitatott, hogy 2006. januárját követően a vállalt tandíj hozzájárulás fizetésének nem tett eleget. Az a tény, hogy a felperes részére tandíj hozzájárulást korábban sem fizetett, illetve azt más gazdasági társaság útján teljesítette, a teljesítési kötelezettsége alóli mentesülését nem vonja maga után, a megítélt tandíj támogatás feleket érintő adójogi következménye pedig a munkajogi jogvita keretein kívül esik.

A fenti indokolásra tekintettel a jogerős ítélet sem a jogalap, sem azösszepszerűség tekintetében nem sért jogszabályt, ezért azt a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdésében foglaltak alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárási költség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a felülvizsgálati eljárási illetékről a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet adott ügyben még irányadó 3. § (3) bekezdése, valamint az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2010. szeptember 1.

Dr. Tálné dr. Molnár Erika a tanács elnöke, Dr. Földényi Gyuláné s.k. előadó bíró, Dr. Stark Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági tisztviselő